

burgerlijk en maatschappelijk leven consolideerde zich en staatkundig en kerkelijk in vast gedegenen vorm, politiek als constitutioneel en religieus als heerschend in een Landskerk met hooge privileges, doch met volle vrijheid van beweging voor alle dissenteerende strooming daarnaast.

§ 56. *Calvijn's en Languet's kerkelijke eenheid.*

Ter juister waardeering van deze uitkomst moet uiteraard op het uitgangspunt van deze geheele actie worden teruggegaan, gelijk ze eerst in Calvijn, en daarop onder Languet's systematisering in de Fransche godsdienstoorlogen, zich had aangekondigd: Niet de Kerk een eigen sfeer in den Staat, maar de Staat als burgerlijke huishouding een element in de Kerk, en die Kerk heel het volk insluitend, alleen met de Joden als exceptie. Het Oud-Testamentisch model van Israëls volksstaat hierop toepassend, kon Calvijn, en konden zijn volgelingen, hoe zelfbewust ze ook de autoriteit, zoo kerkelijk als politiek, in de handen der „besten”, d. i. der geestelijk en intellectueel hoogst staanden, poogden te leggen, toch niet ontkomen aan het feit, dat krachtens het geloofsstandpunt, en zulks met name in verband met de belijdenis der uitverkiezing, aan alle leden medezeggenschap toekwam, gelijk dit ook in de Kahâl van Israël het geval was geweest. Dit mocht Calvijn nu uitdrukken door de consensus populi, en Languet meer als een souvereiniteit door God aan het volk verleend eeren, maar in elk geval werd de positie die aan een ieder op staatkundig erf toekwam, beheerscht door zijn positie op geestelijk terrein. Wie gedoopt was en toegang tot het H. Avondmaal had erlangd, was volgerechtigd in de Kerk des Heeren, en als zoodanig tevens volgerechtigd in de burgerlijke maatschappij. Voor hem die buiten de geestelijke gemeenschap der Kerk stond, was daarentegen in de aldus gekerstende burgermaatschappij geen plaats te vinden. En zelfs moest en kon hierbij slechts ééne, als alleen geldig erkende, Kerk de heerschappij voeren, zoodat het naast elkander bestaan van onderscheidene, in belijdenis elkaar uitsluitende Kerken, een ongerijmdheid zou zijn. Rome's belijdenis dat de Waarheid slechts één was, dat er alzoo slechts ééne Kerk kon zijn, en dat deze Kerk door alle Overheid moest gesteund en ge-